

TEKST

Bjørnar Olsen

PUBLISERT 3. august 2018

Selv når terskelen slipes lavt i psykisk helsevern og rusomsorgen, er det fortsatt bak en lukket dør du finner de fleste psykologene. Samtidig er det en allmenn erkjennelse at man må være der folk er hvis man skal gjøre noe med folks psykiske helse. Men selv om det finnes psykologroller som leder ut av kontoret, har den individualpsykologiske forståelsen alltid dominert.

Det er flere grunner til dette. Samtaleterapiens konfidensialitet tilsier ett privat rom, og det betyr at det ofte er mer ressurseffektivt at klientene oppsøker psykologkontoret enn omvendt. Samtidig er det slik at tjenesteapparatets styringsform gjør at det retter seg inn mot diagnoser og individ, påpeker Tor-Johan Ekeland i denne utgaven (se side 646), og slik mister vi konteksten av synet. Odd Volden etterlyser en større forståelse for fellesskapet og at innsatsen på ordinære arenaer trappes opp. Vi trenger mer samfunnspsykologi og oversalget av individualpsykologi må ta slutt, skriver han (side 698).

«En innsats på livets ordinære arenaer, gjør andre yrkesgrupper enn de tradisjonelle helseprofesjonene viktige»

En innsats på livets ordinære arenaer, gjør andre yrkesgrupper enn de tradisjonelle helseprofesjonene viktige. Det siste halvåret har lært oss at brannvesenet ofte er den instansen som bokstavelig talt bryter ned døren for å redde ut personer med store psykiske helseplager (se reportasje side 646). Mens veterinærer ser at vold mot dyr er en varsellampe som kan bidra til at flere familievoldssaker avdekkes tidligere (se side 653). Og når det gjelder mistanke om omsorgssvikt, er barnevern og psykologtjenester avhengig av at meldingsrutinene fungerer i barnehager, på skoler, ved helsestasjoner, og hos legen og tannlegen for å kunne yte hjelp, fortalte Ingfrid Vaksdal Brattabø i juliutgaven av Psykologtidsskriftet.

Legg til at kommunens helsetjenester skal organiseres i form av helseteam, og vi ser at tverrfaglighet i økende grad kjennetegner tjenesteapparatet. Det er allerede mange eksempler på at psykologer bidrar inn i tverrfagligheten på ulikt vis. Enten det er ved å bringe inn psykologisk kunnskap slik Anja Vaskinn gjør i sitt samarbeid med

veterinærer, eller ved å inngå som del av tverrfaglige team i tannhelsetjenesten slik Brattbø gjør. Likevel finner nyutdannede psykologer det utfordrende å finne sin plass i et tverrfaglig arbeidsmiljø, viser doktorgradsarbeidet til Ingvild Sagberg (se januarutgaven). Det bør kunne løses ved at utdanningsinstitusjonene gjør temaet til en del av profesjonsutdannelsen, mens arbeidsgivere tar ansvar for å innlemme de nyutdannede i fellesskapet.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 56, nummer 8, 2018, side 641

TEKST

Bjørnar Olsen, Sjefredaktør